

да дойде, за да ѝ иска прошка за работа ти на пръстънѣтъ а страхуваше ся да изяви името си на Марія, за да ѝ неоткаже подканецъ отъ умраза.

Добрата Марія порони слъзы като гратъ, като увѣряваше Ерриета че отодавна е простена, и че чувствувахе връху ѝ най искренна и жива милость.

Ахъ! Азъ съмъ, най грѣшната жена на свѣтъ атъ, не мисляхъ вече ни Бога нито добродѣтель, удушихъ гласъ атъ на свѣстьта сп, не любяхъ друго освенъ украшенията, ласкателството, блудството и удоволствіята; Ето началото на злото ми, което мя и докара въ положеніето, въ което мя глѣдате. О! извика, като хленчеше въ умилень гласъ, притръпявамъ сега всичкитѣ тя безропотно, стига само на оня свѣтъ, честтъж ми да бѣде по малко ужасна! Нѣ като мя прощавашъ ти великодушна Маріо!, която толкова строго разтѣжихъ надѣвамъ ся, че и много милостивый Богъ ще мя прости.

Марія излезе замаяна. Ужасъ атъ, потрясеніето и милостьта, толкова ѝ смѣтиха, щото никакъ не щя да обѣдва. Потрясеното онова лицѣ, всякоги предстоеше на счи тѣ ѝ, чинеша ѝ ся, че всѣ слушаше презрителный атъ оня гласъ, и повтаряше въ себѣ си, » Излищенный атъ оня обръзъ на Ерриета! Хубавицата Ерриета!

Тѣѣ въображеніе то ѝ ѡмчи цѣлъ день. Тогава си науми, малкѣжъ цѣвнѣжъ я-